

Det tunga slaget

– Kom igen då!

Pang!

Där satt en stor smocka rakt på Sten Falks näsa.

– Kom igen, en gång till!

Pang, Pang! Två tunga slag till träffade detektiven rakt över ögonen.

– Igen! Slå då, din fegis!

– Nej, Falken, jag kan inte. Du har redan två blåtiror och en röd näsa. Jag har varit boxningstränare sen Lillen Eklund gick i blöjor, men jag klarar inte mer. Du slår ju aldrig tillbaka!

– Men en privatdetektiv måste kunna ta emot en och annan smocka, så är det! Och jag måste träna för att klara det

– Men jag slår inte någon som inte slår tillbaka, sa Harry Clinch bestämt och klev ner från boxningsringen. Du kommer att se ut som en köttpaj i ansiktet om jag fortsätter. Och det önskar jag inte en gammal vän.

Falk och tog sig åt den ömma näsan med ena boxningshandsken.

– Kom och ta något att dricka i stället, föreslog Harry Clinch och tog fram två iskalla Kaktus-Cola ur boxningsklubben Blåtirans skamfilade kylskåp.

– Den där bucklan slog Socker-Roy när han hade gått en match mot Otto, den glade tysken, sa Harry och pekade på kylskåpsdörren. Och den där andra blev till när Micke Tyfon förlorade mot Slaktar-Joe. Han slog på kylan med sin egen skalle, så arg var han över att ha förlorat. Blev sig aldrig lik igen efter det, tog väl i för hårt, stackarn.

Sten Falk lutade sig tillbaka på den gistna pinnstolen och lade den svala flaskan mot sin ömma panna. Det var verkligen hårt att träna mot Harry Clinch. När värken började

släppa tittade han ut över Blåtiran. I ett hörn den stod den före detta koksimportören Sven Svart och hamrade på en päronboll så att den studsade mot väggen med ett rytmiskt smackande.

– Jag ska matcha honom i mellanvikt, jag tror han kan slå sig fram där, sa Harry och pekade på boxaren med en cigarrfimp. Kommer du i kväll förresten?

– I kväll?

– Det är stormatch, vet du inte det? Vi har satt upp affischer i hela hamnen. Sonny Tandberg ska gå upp mot Blomkålsörat!

– Hm, sa Sten Falk så gott han kunde mellan sina svullna läppar. Sonny Tandberg hade varit europamästare, men det var nästan tjugo år sen, och de senaste åren hade han mest suttit på Nappflaskan och lapat kalasmust. Floyd Petterson, allmänt kallad Blomkålsörat, var inte heller någon stigande stjärna på boxningshimlen. Men Blomkålsörat var vältränad, det var egentligen bara hans ärrade öron som brukade ta stryk i matcherna.

– Klarar verkligen den gamla slagpåsen Sonny att gå upp mot Blomkålsörat? Falk såg fundersam ut.

– Återstår att se. Men vinner Sonny, då är det några som kommer att bli rika. Oddset står tjugo till ett hos kinesen på hörnet. Den som sätter en hundring på Sonny kan vinna två tusen spänn.

Kinesen på hörnet, det var sjömansförmedlingen Shanghai. Ägaren, Deng Dong, drev diskret en olaglig vadhållningsbyrå i lokalen. Det gick att satsa på allt, från vem som skulle vinna stadens bowlingturnering till chansen att det skulle bli en oväntad solförmörkelse på midsommarafton.

Om jag skulle spana på vadhållningsbyrån i eftermiddag? Falk begrundade det faktum att han för tillfället var han en tämligen fattig detektiv. Men kanske kunde några timmars spaning mot Dings vadhållningsbyrå ge ett uppdrag?

Falk ställde sig bredvid gatuköket Sillbullen för att spana. Det var inte helt enkelt, för den blåvita mjölkiga dimman blandades med moln av stekos som med jämna mellanrum vällde ut från gatuköket. Men svårigheter är till för att övervinnas, tänkte Falk och kisade genom diset.

Han blev snart varse att det var en stor dag för olagligt spel. I en stadig ström kom människor till sjömansförmedlingen, människor som rimligen knappast kunde vara på jakt efter jobb på sjön. En del av dem kände Falk igen från hamnkvarteren, som krögaren Istvan Gúlasch och Henry Knopp, som hade sin frisersalong om hörnet.

Det kom också människor från stadens förnämare delar, människor som normalt inte syntes i dessa dystra kvarter. Taxibilar släppte av kvinnor i eleganta pälsar och män som bar diamantbesatta armbandsur och hade blanksvarta skor. De klev alla in på den olagliga vadhållningsbyrån.

Falk noterade noga allt i sin svarta anteckningsbok. Vid halv fyra, när den blygrå himlen började mörkna till något som liknade bläck, skrev detektiven:

15:31 Man, okänd, i skinnjacka, går in. Skum typ.

15:34 Han går ut.

Detektiven tittade på de små gnetiga bokstäver han hade åstadkommit och kände att det nog skulle behövas lite närspaning. Han drog fram sitt svarta lösskägg ur innerfickan och satte en stor plåsterlapp över näsan. Så vände han rocken ut och in så att det röda fodret kom utåt. Diskret speglade han sig i Sillbullens kladdiga glasruta. Jo, det skulle nog gå bra.

Shanghai var en mycket liten sjömansförmedling, knappt större än en normal telefonkiosk. Där inne fanns en anslagstavla med uppgifter om olika båtar och en nött trädisk. Bakom disken satt Deng Dong och smuttade på en kopp jasminte.

Falk studerade intensivt anslagstavlan. *"M/S Manitoba till Kiel, angör den andra mars, söker kock"*, läste han. En annan liten lapp deklarerade att Bananmonopolet var i omedelbart behov av en styrman till tropikångaren "Gulebøj III"

– Kan jag hjälpa dig? Deng log vänligt.

– Kanske det, sa detektiven. Men inte med båtjobb.

– Vad kan jag då göra?

– Sätta pengar på matchen! Jag vill satsa pengar, väste Falk hest genom lösskägget.

– Tyvärr, herr Falk, sånt ägnar jag mig inte åt, sa Deng och log ännu vänligare.

– Hur kände du igen mig? Nu hade detektiven sin vanliga röst.

– Lösskägget sitter snett. Ni har vänt på er rock och där sitter en namnlapp. En stor revolver sticker upp ur innerfickan. Dessutom ser jag er nästan varje dag då ni går ut från ert detektivkontor. Och i dag har ni stått i fem timmar vid gatuköket tvärs över gatan, förklarade Deng oberört.

– Åhå, på det viset, sa Falk snopet och drog sig mot dörren.

– Men jag har städjobb på en kolbåt i morgon. Om du har ont om pengar finns det alltid jobb åt dig, min vän, sa Deng och såg om möjligt ännu vänligare ut.

– Med vänner som dig behöver man inga fiender, svarade Falk och klev ut från vadhållningsbyrån med värdiga steg.

Ett halvt kvarter bort stod några soptunnor, och han ställde sig bakom dem för att ta av sig förklädnaden. Men detektiven hann bara plocka av sig lösskägget innan en taxi bromsade in framför sjömansförmedlingen Shanghai. Falk kastade sig, snabb som en vessla, ner i en av soptunnorna.

När han sneglade över kanten såg han, mellan bananskal och bortkastade korvpapper, hur bildörrarna öppnades. Det första han kände igen var två omåttligt långa och



vältränade ben. De satt på Olga Smirnoff, stadens stora premiärdansös, som med en elegant gest rättade till sin lilla pälsjacka. Och trots att hon var lång och ståtlig, så var mannen vid hennes sida ännu längre. Allting på honom, från den polerade flinten till de välputsade skorna, utstrålade makt och pengar. Det var stadens borgmästare, och i famnen bar han ett svart kassaskrin.

Ännu mer förvånad blev Falk när en tredje person dök upp på från andra sidan gatan. Det var Dragan från

Dragans inkasso, som levde på att kräva in skulder. Drev han även in skulder åt borgmästaren? Falk visste inte riktigt.

De två männen pratade om något, men det gick inte att höra vad de sa. De verkade dock vara överens, för borgmästaren klappade Dragan kamratligt över ryggen innan han klev in till Dengs olagliga vadhållningsbyrå.

Detektiven satt kvar tills Dragan försvunnit runt gathörnet, sedan klättrade han ur tunnans och krefsade bort några äggskal ur håret.

Det var som sjutton, tänkte Falk bister. Borgmästaren umgås med stadens vackraste kvinna, spelar om pengar och är dessutom kompis med en halvskummis som Dragan.

Sannerligen en udda trio, konstaterade han och strök sig över sin ömma haka. Det hade börjat suga i magen, men efter att ha andats in os från gatuköket en hel eftermiddag var det inte sillbullar med ärtmos som detektiven längtade efter. Han borstade bort kaffesump och några kletiga korvservetter från rocken och gick bort till restaurang Fläskoset.

Över en stor portion kalvsylta med rödbetor funderade han över dagens spaning. Totalt hade sjuttio tre personer besökt den illegala vadhållningsbyrån.

– Storspel på gång, muttrade Falk. Och folk som aldrig annars sätter sin fot i hamnkvarteren satsar pengar hos Deng Dong. Detta är verkligen ytterst misstänkt. Jag får nog ta mig en titt på den där matchen.

Fyra timmar senare kokade Blåtirans boxningsklubb av förväntningar. Lukten av oljigt liniment, svettiga strumpor och billig tobak hade blandats med doften av eleganta parfymer, dyra rakvatten och äkta havannacigarer. Det monotona dunsandet från sandsäckar och päronbollar ersattes av ett upphetsat sorl från Stadens boxningspublik. En lampa med plåtskärm hängde mitt över ringen och under den stod Harry Clinch, dagen till ära iklädd en blodröd slips.

– Mina damer och herrar! Det är dags för kvällens huvudmatch: I ena ringhörnan, mannen med högersläggan, Floyd Blomkålsörat Petterson!

Bjässen reste sig från sin pall, och publiken jublade åt stadens mest berömda tungviktsboxare.

– I andra ringhörnan, mannen utan fruktan, kämpan som har stått i tolv ronder mot Socker-Roy Robinson! Stjärnsmällen från hamnkvarteren, Sonny Tandberg!

Jublet steg återigen och samtidigt hördes ringdomarens klocka. Matchen hade börjat!

Domaren gick undan, och Blomkålsörat gick till attack mot Sonny med kraftiga högerslag.

– Så, på honom, på igen! Bra, ropade Blomkålsörats sekond, den trinde tränaren Walter Welter.

Falk kunde redan under första rondens början ana att Blomkålsörat skulle vinna. Sonny Tandberg hängde ofta i repen, eller backade undan så gott han kunde, när Blomkålsörat närmade sig med sina väldiga nävar.

– Värdelös, den där Sonny, fräste Walter Welter när första ronden var slut. Med ett vant grepp plockade han ut Blomkålsörats tandskydd.



I den andra ringhörnan stod Dragan från Dragans inkasso. Han hade uppenbarligen startat en ny karriär som boxningstränare, och Sonny flämtade trött när Dragan fläktade honom med en handduk.

Detektiven noterade att Dragan hade med sig sin stora läderväska. Den innehöll alltid påsar med mynt och buntar med sedlar, pengar som han samlat in bland fattiga låntagare. Pengaväskor på drift i de här

skumma kvarteren, sånt kan bli bekymmer, tänkte Falk bister.

– Se nu till att slå ut honom i nästa rond! Jag har satsat veckans matpengar på att du ska vinna. Så visa vad du går för, sa Walter Welter till sin boxare när gonggongen gick för andra rond.

Nu började Blomkålsörats slag gå in. Sonny var inte längre lika snabb att backa undan, och det syntes tydligt att han var trött. Tur att jag inte satsade några pengar på honom, tänkte Falk.

Sonny vinglade till och såg ut att falla, men han lyckades i alla fall stå ronden ut.

I pausen satte Dragan ett plåster på Sonny Tandbergs spräckta ögonbryn och svalkade den trötte boxaren med en blöt handduk. Han borde nog kasta in den istället, tänkte Falk.

Nu hade även Blomkålsörat blivit en smula trött, men inte på långa vägar så slut som sin motståndare. Den stackars Sonny Tandberg såg närmast döende ut i sin ringhörna, där Dragan hade tagit av en av Sonnys handskar för att linda om hans svullna näve. Sedan öppnade han plötsligt sin stora läderväska och smusslade med något.

Märkligt, varför gjorde han det? Falk tittade undrande på Dragan och hans fifflande i ringhörnan. Men rätt vad det var satt handsken där den skulle igen, och klockan klämtade. Den klämtar nog för dig, tänkte detektiven när boxaren på darriga knän närmade sig sin motståndare.

Sonny Tandberg verkade inte ens orka hålla händerna uppe när Blomkålsörat närmade sig med små dansande steg. Nu vrålade publiken av upphetsning.

Då hände det. Sonny satsade allt på ett hiskeligt rundslag som träffade Floyd rakt över hans redan missbildade vänsteröra. Det smackade till, och den väldige boxaren gungade till först en gång, sedan en gång till, innan han föll ner i mattan med ett brak som ekade i hela boxningsklubben.

– Ett, två, tre, räknade Harry Clinch.

Är detta möjligt? undrade Sten Falk.

– Fyra, fem, sex, hördes från domaren.

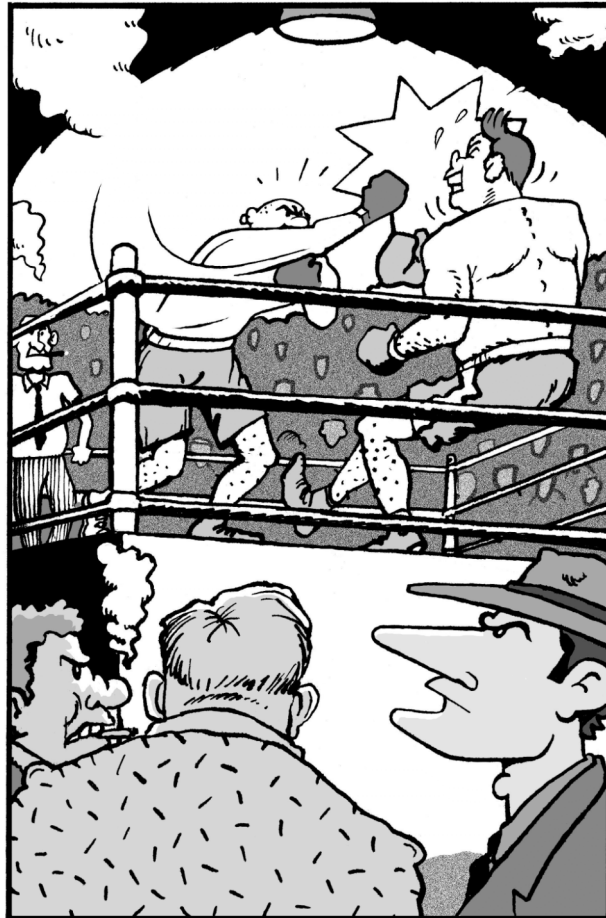
Kan matchen vara uppgjord?

– Sju, åtta, nio, tio! Clinch korsade armarna över huvudet och sträckte sedan ut dem på det sätt som på domarspråk betyder att matchen var över.

Publiken ömsom buade och jublade, men Falk förstod att något var alldeles förskräckligt fel. Hur kunde Sonny Tandberg, den gamle fördettingen, helt plötsligt få in ett sånt förödande knockoutslag? Och hur var det möjligt för honom att nita den väldige Floyd Pettersson med en enda fet smäll?

Med svajiga steg reste sig Blomkålsörat från ringgolvet. Harry Clinch fattade bägge boxarnas nävar, men det var ingen tvekan om vem som skulle vinna. Sonny Tandberg log med hela sin tandlösa mun när domaren höjde hans högra arm. Den såg väldigt tung ut.

Då insåg Sten Falk vad som hade hänt.



– Stopp och belägg! Detektiven antrade boxningsringen med tre stora kliv.

Vad var det som Falk hade förstått?

Ledtråd: Vad hade Dragan med sig i ringhörnan? Vilka träffade han under dagen? Och hur såg Sonny Tandberg ut precis innan matchen var över?

Lösning:

Det blev alldeles tyst när Sten Falk klev upp i den upplysta ringen.

– Fusk, mina herrar, fusk! Dragan, stanna där du är! Jag vill ogärna ta fram tjänstevapnet. Harry, ta av Sonny högerhandsken! Här har skett ett brott, vilket ska bevisas!

Harry Clinch tog ett stadigt grepp om Sonny Tandbergs handske och började dra i snörningen. Då rusade Dragan upp i ringen och knuffade undan honom.

– Hörru du! Jag är sekond och han är min boxare! Det är inget fel på hans handske!

– Jag sa åt dig att hålla dig undan, gå och sätt dig igen!

Dragan stirrade ett ögonblick på Falk, sedan backade han sakta undan till sin egen ringhörna.

Detektiven klev fram till Sonny Tandberg och slet med ett bestämt ryck av honom högerhandsken. Ut trillade enkronor och femmor, tiokronor och femtioöringar, de rann i strömmar ur boxhandsken och ut över hela boxningsringen med ett öronbedövande skrammel. Först var det dödstyst i lokalen, så när som på ljudet från den sista femtioöringen. Den rullade iväg över ringkanten och landade på golvet med ett litet ”pling”. Sedan steg publikens uppretade vrål som en flodvåg.

– Fusk! Fusk! FUSK!

Falk tittade triumferande ut över den brokiga församlingen. Dragan försökte springa ut ur den skumma lokalen med väskan i handen. Men han rusade rakt i famnen på två stadiga poliskonstaplar som hade lockats dit av allt skrik och oväsen. Efter hand gav sig den besvikna publiken av. Det sista Falk såg var en omåttligt sur borgmästare som ilsket slog till en päronboll innan han försvann ut i natten.

– En sån skandal, suckade Harry Clinch och satte sig trött bredvid det buckliga kylskåpet.

– Som detektiv har man sett mycket, men det här tog priset. Hästskor i boxningshandskar, det har man ju hört talas om. Men pengar i handsken, det var en ny variant. Han är en riktig fifflare, den där Dragan. Fast jag anade att något var i görningen när jag såg honom öppna kassaväskan.

Harry öppnade en stor butelj kalasmust med sina kraftiga gula tänder. Han spottade ut kapsylen på det lortiga golvet.

– Och jag som försöker hålla sporten ren ...

– Det finns inget rent i denna smutsiga stad, sa Falk och hällde upp en skvätt must i ett odiskat glas. Han tömde det i ett enda drag, reste sig och gick. I porten utanför stod Elsa Sladder och väntade på en taxi. Falk tittade förvånad på henne.

– Inte visste jag att du var intresserad av boxning?

– Boxning, pyttisan, fräste skvallerdrottningen. Nej, hörru. Jag var här av andra skäl.

Sten Falk nickade men sa ingenting. Han visste att Elsa Sladder var för skvallrig för att hålla något hemligt en längre stund.

– Jag kan berätta, sa hon tyst, men säg det inte till någon. Det sägs att borgmästaren har förälskat sig i en kvinna som han tänker rymma med till Sydamerika. Det är bara rykten, men snart så sticker dom. Det kan du vara säker på!

På det lilla viset, tänkte detektiven och vinkade till Elsa när hon klev in i taxibilen.

Morgonen efter slog Falk upp morgontidningen redan innan han tagit fram sitt morgonkaffe. Tvärs över första sidan stod en stor svart rubrik:

Borgmästaren och stadskassan borta

Förvånad läste han hur alla stadens pengar var försvunna. Borgmästaren var också borta. ”Ett tungt slag för vår stad” förklarade den vice borgmästaren i en intervju.

Falk bestämde sig för en tidig promenad. I de skumma hamnkvarteren rådde en märklig, dyster stämning. Det var dagen efter skandalmatchen, en avslagen söndag, folktomt och dimmigt. På avstånd hördes mistlurens entoniga klagande och en trasig boxningsaffisch blåste mellan husväggarna. Falk trivdes. Riktigt detektivväder, myste han, fällde upp kragen på deckarrocken och gick vidare mot Kajvägen. Utanför sjömansförmedlingen Shanghai hängde en stor skylt:

Stängt för säsongen

Så stadskassan var alltså borta. Borgmästaren var också försvunnen. Och sjömansförmedlingen med den olagliga vadhållningsbyrån verkade ha slagit igen.

En halvtimme senare lyfte detektiven den vältummade bakelitluren och slog ett nummer. En dämpad stämman svarade:

– Kriminalpolisen, Kurt Krydda.

Sten Falk berättade att han hade sett borgmästaren utanför vadhållningskontoret med ett stort kassaskrin.

– Jag kommer direkt!

Tjugo minuter senare stod Krydda på Falks kontor med slokande mustascher.

– Berätta allt!

Falk förklarade att borgmästaren hade ett hemligt förhållande med premiärdansösen Olga Smirnoff och att de hade tänkt resa utomlands tillsammans. Men då behövdes det pengar. Och lösningen blev en spelkupp.

– Borgmästaren kom överens med Dragan om att fuska sig till en seger, jag såg hur dom pratade utanför vadslningskontoret. Gubben satsade hela stadskassan på att Sonny Tandberg skulle vinna. Oddsen var höga, han skulle bli mångmiljonär om Tandberg vann. Dessutom skulle han ha kunnat lägga tillbaka stadens pengar utan att någon märkte det. Genialiskt, på det hela taget.

– Makalöst, muttrade Krydda och ruskade på huvudet. Han berättade att Deng hade flugit till Casablanca sent i går kväll, det hade flygledningen talat om. Alla som hade satsat pengar på matchen hade förlorat sina pengar.

– Så det var Deng som gjorde det verkligt stora klippet?

– Visst. Han tog med sig hela vadhållningskassan, och i den låg ju alla stadens pengar. Det var många som satsade pengar hos honom, det finns till och med poliser som har gått och svurit hela dagen, erkände Krydda. Men borgmästaren har inte kommit iväg till Sydamerika. Han har setts, ensam och nervös, på järnvägsstationen i Örebro.

– Det var väl så långt hans pengar räckte, gissade Falk. Och Dragan?

– Han åker väl in på en månad eller så. Jag tror att Dragan tänkte hålla tillbaka mynten i väskan efter matchen, då hade det inte gått att bevisa något. Men nu hann du före, min käre Falk. Nå, det är inte mycket mer att göra, dom största skurkarna går fria och dom minsta åker fast. Så är det i denna orättvisa värld. Men jag tänker i alla fall bjuda på en lyxfrukost på Stadshotellet som tack för gårdagens ingripande!